

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER

A R R E S T

**nr. 235.134 van 20 juni 2016
in de zaak A. 219.468/XIV-37.069**

In zake: Johan RENDERS
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Willem Van Betsbrugge
kantoor houdend te 3300 Tienen
Vierde Lansierslaan 70
bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen:

de POLITIEZONE 5391 BIERBEEK-
BOUTERSEM-HOLSBEEK-LUBBEEK
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Gaëtane Pelsmaekers
kantoor houdend te 3020 Herent
Arnoudt Rulenslaan 19
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van de vordering

1. De vordering, ingesteld op 13 juni 2016, strekt tot de schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de tenuitvoerlegging van:

“- de beslissing van de selectiecommissie- commissaris interventie, ordehandhaving en verkeer en recherche-, mobiliteitscyclus 2016-01, reeks nr. 0759 d.d. 26.05.2016, betreffende de verklaring dat het bezwaarschrift van dhr. RENDERS tegen de verklaring van ongeschiktheid door dezelfde selectiecommissie als ontvankelijk doch ongegrond werd vastgesteld en waarbij de beslissing d.d. 02.02.2016 (lees: 26.04.2016) dus wordt bevestigd.

- de bestreden beslissing van de selectiecommissie - commissaris interventie, ordehandhaving en verkeer en recherche-, mobiliteitscyclus 2016-01, reeks nr. 0759 d.d. 02.05.2016 (lees: 26.04.2016), betreffende de beslissing tot

ongeschiktverklaring van dhr. RENDERS voor de positie van commissaris interventie, ordehandhaving en verkeer en recherche”.

Verzoeker vordert eveneens “bij toepassing van de bestuurlijke lus aan de selectiecommissie op te leggen haar ongeldig adviesbeslissing te hervormen naar de enige geldige beslissing die ze kan nemen, nl. verzoeker als meest geschikte kandidaat te adviseren voor de Politieraad, zonder verdere commentaren. Desgevallend bij wijze van voorlopige maatregel de selectiecommissie op te leggen dit aangepaste advies over te maken aan de Politieraad op straffe van een dwangsom van 5.000 € per dag van de uitspraak van het arrest.”

II. Verloop van de rechtspleging

2. De verwerende partij heeft een nota en een administratief dossier ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 16 juni 2016, om 14.00 uur.

Staatsraad Kaat Leus heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Willem Van Betsbrugge, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Gaëtane Pelsmaekers, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Marijke Van Limbergen heeft een met dit arrest eensluidend gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Verzoeker is politie-inspecteur bij de lokale politie in de politiezone Bierbeek-Boutersem-Holsbeek-Lubbeek.

3.2. Op 2 december 2015 beslist de politieraad van politiezone Lubbeek een vacature open te stellen voor de functie ‘commissaris van politie interventie en recherche’.

Op 26 februari 2016 wordt er een oproep tot kandidaatstelling gepubliceerd in 'Mobiliteit 2016-01'. Onder de vacante posities bevond zich een vacature ‘Commissaris Interventie, Ordehandhaving en verkeer en recherche’.

3.3. Verzoeker stelt zich op 17 maart 2016 kandidaat voor de vacante betrekking van commissaris interventie, ordehandhaving en verkeer en recherche,

Verzoeker was de enige kandidaat.

3.4. Op 26 april 2016 vindt er een zitting plaats van de selectiecommissie, onder voorzitterschap van Korpschef V. H.

Na een interview met verzoeker, beslist de selectiecommissie diezelfde dag dat verzoeker niet geschikt is voor de te begeven functie. De selectiecommissie heeft daarbij volgende beoordelingscriteria gehanteerd: “vakkenis probleemanalyse”, “samenwerking/klantgerichtheid”, “taakgericht leiderschap”, “coachen”, “potentieel”. Verzoeker behaalt een lage score.

Deze beslissing wordt hem meegedeeld op 2 mei 2016.

Dit is de tweede bestreden beslissing.

3.5. Bij een aangetekend schrijven van 10 mei 2016 gericht aan het politiecollege van de betrokken politiezone verklaart verzoeker dat hij niet akkoord gaat met het advies van de selectiecommissie van 26 april 2016. Daarbij voegt hij meerdere bijlagen waarin hij in één ervan zijn grieven uiteenzet. Hieruit blijkt dat hij vraagt dat het advies van de selectiecommissie wordt hervormd waarbij hij als enige kandidaat wordt voorgedragen zodat “de aanwervingprocedure haar beslag kan krijgen op de zitting van 1 juni 2016 van [de politieraad]”.

3.6. Op 13 mei 2016 neemt het politiecollege aan dat het in punt 3.5. vermelde schrijven van verzoeker een bezwaarschrift inhoudt als bedoeld in artikel 6.2.29 RPPol, stelt vast dat het schrijven per vergissing aan het politiecollege werd gericht in plaats van aan de selectiecommissie en beslist om het bezwaarschrift aan de selectiecommissie over te maken.

Met een aangetekend schrijven van 13 mei 2016 licht het politiecollege verzoeker daarvan in.

3.7. Met een brief van 18 mei 2016 bevestigt de voorzitter van de selectiecommissie verzoeker dat deze commissie het bezwaarschrift met alle bijlagen heeft ontvangen, het ten gronde zal bespreken en hem een antwoord zal bezorgen.

3.8. Op 26 mei 2016 beslist de selectiecommissie om verzoekers bezwaarschrift ontvankelijk doch ongegrond te verklaren. Met een aangetekend schrijven van 27 mei 2016 wordt de beslissing aan verzoeker meegedeeld.

Het betreft de eerste bestreden beslissing.

3.9. In zijn zitting van 1 juni 2016 neemt het politiecollege kennis van de beslissingen van de selectiecommissie van 26 april en 26 mei 2016, van het feit dat volgens de selectiecommissie de enige kandidaat niet geschikt is en er bijgevolg geen geschikte kandidaat kan worden voorgedragen aan de politieraad.

3.10 In zijn vergadering van 1 juni 2016 neemt ook de politieraad kennis van de beslissingen van de selectiecommissie van 26 april en 26 mei 2016, neemt kennis van de aktenaam van het politiecollege van 1 juni 2016 dat er geen geschikte kandidaten zijn en stelt vast dat nu er voor de betrokken functie geen geschikte kandidaten weerhouden zijn door de selectiecommissie, er geen commissaris van politie kan worden aangesteld.

IV. Herinnering aan de schorsingsvoorwaarden

4. Krachtens artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State kan tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts worden besloten onder de dubbele voorwaarde dat minstens één ernstig middel wordt aangevoerd dat de nietigverklaring van de akte of het reglement *prima facie* kan verantwoorden en dat een uiterst dringende noodzakelijkheid voorhanden is die onverenigbaar is met de behandelingstermijn van de gewone vordering tot schorsing.

V. Uiterst dringende noodzakelijkheid

Uiteenzetting van de uiterst dringende noodzakelijkheid

Standpunt van verzoeker

5. Verzoeker voert aan dat in het kader van de mobiliteitscyclus 2016-01 ook andere functies vacant werden verklaard en dat de intentie bestond om alle kandidaten die voortkomen uit de mobiliteit 2016-01, te laten starten op 1 juli 2016. Verzoeker verzocht het politiecollege dan ook om rangschikking van de kandidaten zodat “zijn aanstelling tot commissaris van politie beslag kon krijgen op de zitting van 1 juni 2016 van de politieraad met indiensttreding op 1 juli 2016 nog kon doorgaan”. Verzoeker meent dat ook dat een schorsing van de bestreden beslissing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zich opdringt zodat hij

niet gediscrimineerd wordt ten aanzien van zijn collega's die gelijktijdig een vacante positie zullen aanvatten op 1 juli 2016.

Verzoeker wijst er nog op dat hij reeds “van hogere leeftijd is”. Hij zal pas recht hebben op “verhoogde pensioenrechten als commissaris zodra hij zes jaar in dienst is als commissaris”. Hoe langer de politieraad zijn benoeming uitstelt, hoe groter de kans dat hij “deze zes jaar niet meer zal halen, dan wel dat zijn pensioenopbouw, startende vanaf deze kaap van zes jaar, minimaal zal zijn”.

Tot slot, meent verzoeker dat alleszins moet worden vermeden dat er geen invulling gebeurt wegens vermeend gebrek aan geschikte kandidaten waardoor de vacature niet wordt ingevuld en een nieuwe procedure wordt gestart.

Beoordeling

6. De schorsingsprocedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid houdt een ernstige verstoring in van het normale verloop van de rechtspleging voor de Raad van State, herleidt de mogelijkheden tot onderzoek van de zaak tot een strikt minimum en beperkt in aanzienlijke mate de uitoefening van de rechten van verdediging van de verwerende partij.

De aanwending van die procedure moet dan ook zeer uitzonderlijk blijven in die zin dat ze slechts mag worden aangewend in die enkele gevallen dat het uiterst dringende karakter van de zaak meteen voor iedereen zonder meer duidelijk is, of door de verzoekende partij op duidelijke en onomstootbare wijze wordt aangetoond. Luidens artikel 16, § 1, eerste lid, 7°, van het koninklijk besluit van 5 december 1991 ‘tot bepaling van de rechtspleging in kort geding voor de Raad van State’, bevat het verzoekschrift waarin de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd daartoe “een uiteenzetting van de feiten die de uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen”.

Dit impliceert dat een verzoekende partij aan de hand van precieze en concrete gegevens aannemelijk maakt dat de schorsing van de tenuitvoerlegging, indien ze pas na het afwikkelen van de gewone schorsingsprocedure zou worden uitgesproken, onherroepelijk te laat zou komen om het nadeel op te vangen of de belangen van de verzoekende partij veilig te stellen.

De uiterst dringende noodzakelijkheid kan daarenboven niet voortkomen uit de enkele omstandigheid dat ingevolge de doorlooptijd van de zaak een uitspraak volgens de gewone schorsingsprocedure of een uitspraak ten gronde zou tussenkomen in een min of meer verre toekomst, waardoor de gewone schorsings- of annulatieprocedure verzoeker niet toelaat een arrest te verkrijgen voordat de bestreden handeling zijn volledige uitwerking heeft gehad. Opdat aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid voldaan is, moet deze vaststelling ten minste gepaard gaan met andere feitelijke gegevens die eigen zijn aan de voorliggende zaak en die aantonen dat de uiterst dringende noodzakelijkheid eraan inherent is.

Niet minder dan het geval is in de gewone schorsingsprocedure, is daartoe vereist dat de verzoekende partij het resultaat van de procedure ten gronde niet kan afwachten om haar beslissing te verkrijgen, “op straffe zich in een toestand te bevinden met onherroepelijke schadelijke gevolgen” (memorie van toelichting, *Parl.St.* Senaat 2012-2013, 5-2277/1, 13).

7. Vooreerst, wanneer een verzoeker de inschatting maakt dat naar zijn oordeel een gewone schorsing te laat zal komen en een schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid zich opdringt, mag van hem worden verwacht dat hij met de vereiste spoed en diligentie is opgetreden. Het is evenwel pas na het ontvangen van de eerste door hem bestreden beslissing die hem werd betekend op 27 mei 2016 en door hem werd ontvangen op 31 mei 2016, dat hij op 13 juni 2016 zijn verzoekschrift heeft ingediend. Verzoeker wist niet alleen dat over zijn bezwaarschrift een beslissing nakend was nu de voorzitter van de

selectiecommissie hem met een brief van 18 mei 2016 had bevestigd dat de selectiecommissie het bezwaarschrift met alle bijlagen had ontvangen, het ten gronde zou bespreken en hem een antwoord zou bezorgen maar hij had zelf om een snelle beslissing gevraagd met name er voor te zorgen dat de bevorderingscyclus zijn beslag zou krijgen op de vergadering van de politieraad van 1 juni 2016 (*cfr.* punt 3.5.), wat klaarblijkelijk ook is gebeurd. Dat er geen reden tot talmen was, geldt in die omstandigheden des te meer.

8. Het valt aan verzoeker toe in zijn verzoekschrift aan de zaak eigen, specifieke gegevens bij te brengen die *in concreto* aantonen dat, in het licht van de door hem gevreesde gevolgen van de bestreden beslissing, de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen.

Uit de stukken blijkt niet en verzoeker toont ook niet aan dat een benoeming op 1 juni 2016 meteen ook een indiensttreding op 1 juli 2016 zou hebben geïmpliceerd nu het, zoals hij zelf aangeeft, slechts om een "intentie" ging. Dat er gebeurlijk andere kandidaten voor andere betrekkingen wel op 1 juli in dienst treden, doet daaraan niet af. In zoverre verzoeker zich gediscrimineerd ziet t.o.v. andere collega's die voor andere functies van de mobiliteitscyclus zouden benoemd worden op 1 juli 2016, verwijst hij naar betrekkingen waarvan hij niet beweert dat hij ervoor gekandideerd heeft, zodat niet kan worden ingezien hoe hij ten opzichte van deze personen gediscrimineerd zou worden. In zoverre hij daarin een moreel nadeel ziet, wordt niet aangetoond waarom een gebeurlijk tussen te komen vernietigingsarrest, de daaruit voortvloeiende genoegdoening en het te verlenen rechtsherstel hem geen genoegdoening zou verschaffen.

9. Verzoeker voert aan dat hij een (persoonlijk) financieel nadeel lijdt. De omvang van een dergelijk nadeel moet, om een gebeurlijke schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid te verantwoorden, dermate zijn dat verzoeker de duur die een gewone schorsings- of annulatieprocedure in beslag neemt niet kan overbruggen. Verzoeker beperkt zich ertoe, wat dat betreft, te stellen dat hij dit nadeel, te dezen in pensioenopbouw lijdt, maar hij verzuimt enig gegeven te

verstrekken omtrent het onherroepelijke karakter of de omvang ervan. In zoverre verzoeker aanvoert dat hij reeds van hogere leeftijd is en de kans bestaat dat hij het recht op verhoogde pensioenopbouw niet meer zal halen, dan wel dat deze opbouw minimaal zal zijn, betreft het een louter pecuniair gegeven waarvan niet wordt aangetoond dat een gebeurlijk vernietigingsarrest en het daaruit voortvloeiende te verlenen rechtsherstel daaraan niet kan verhelpen; dit geldt des te meer wanneer de verwerende partij - zoals verzoeker voorhoudt - een rechtsplicht zou hebben gehad om hem te rangschikken en te benoemen. Voorts, wat de mogelijk te lijden financiële schade betreft, maakt verzoeker geenszins *in concreto* (verzoeker is van 1961) duidelijk welke die onherroepelijke financiële schade kan zijn noch toont hij aan dat die schade voor hem gevolgen zal hebben van dien aard dat verzoeker het resultaat van de gewone schorsingsprocedure niet kan afwachten.

10. Evenmin overtuigt verzoeker waar hij stelt dat absoluut vermeden moet worden dat geen commissaris wordt benoemd en dat een nieuwe benoemingsprocedure wordt opgestart. De spoedeisendheid moet in hoofde van verzoeker bestaan. Gevolgen voor derden, zoals de verwerende partij zelf, kunnen de spoedeisendheid bijgevolg niet aantonen. Bovendien, merkt de Raad van State te dezen op dat, wie deelneemt aan een selectieprocedure, er rekening mee moet houden dat hij niet de geambieerde functie verwerft en dat hij dus, bij gebrek daaraan, een andere wending aan zijn loopbaan moet geven dan de geambieerde. Dit feit op zich toont niet uit zichzelf aan dat verzoeker daardoor in omstandigheden verkeert die de zaak spoedeisend maken. Elke deelnemer aan een selectie – of mobiliteitsprocedure moet rekening houden met de kans of het risico dat hij niet slaagt of niet geschikt wordt bevonden voor de te begeven functie. Nog daargelaten het gegeven dat de politieraad op 1 juni 2016 reeds heeft vastgesteld dat er geen commissaris van politie kan worden aangesteld bij gebrek aan geschikte kandidaten (situatie die verzoeker met de huidige procedure precies wou vermijden), lijkt de door verzoeker gevraagde schorsing van de bestreden beslissingen hem geen zekerheid te hebben kunnen bieden om door de politieraad te worden benoemd in de functie waarvoor hij kandidaat was, ook al was hij de enige kandidaat. Verzoekers argument dat het advies van de selectiecommissie

onwettig is en dat hij als enige kandidaat aan de wettelijke voorwaarden voldoet zodat hij als enige (gunstig) diende te worden kan worden gerangschikt en benoemd, hangt, strikt genomen, samen met het onderzoek van de zaak. Het kan aldus de spoedeisendheid niet rechtvaardigen. De gegrondheid - minstens de ernst - van de middelen en de hoogdringendheid zijn immers afzonderlijke voorwaarden. Los daarvan, uit de artikelen 6.2.28 e.v. RPPol kan op het eerste gezicht niet worden afgeleid dat de overheid, in het geval er slechts één kandidaat is voor een bij mobiliteit open verklaarde functie, verplicht zou zijn om die kandidaat te benoemen.

11. De uiterst dringende noodzakelijkheid is derhalve niet aangetoond.

12. Er is niet voldaan aan ten minste één van de voorwaarden gesteld in artikel 17, §§ 1 en 4, van de gecoördineerde wetten op de Raad van State die cumulatief vervuld moeten zijn wil een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid worden toegewezen.

VI. Voorlopige maatregelen

13. De verwerping van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid leidt tot de verwerping van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen, die eraan ondergeschikt is.

VII. Bestuurlijke lus

14. Aangezien het Grondwettelijk Hof met een arrest nr. 103/2015 van 16 juli 2015 artikel 13 van de wet van 20 januari 2014 houdende hervorming van de bevoegdheid, de procedureregeling en de organisatie van de Raad van State heeft vernietigd, kan en moet op die vraag tot toepassing van de “bestuurlijke lus” niet worden ingegaan.

VIII. Kosten

15. Wat de vraag van verzoeker tot toekenning van een rechtsplegingsvergoeding betreft wordt de bijdrage in de betaling van de kosten bepaald in het arrest waarin uitspraak wordt gedaan over het beroep tot nietigverklaring.

BESLISSING

De Raad van State verwerpt de vordering.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van twintig juni tweeduizend zestien, door de Raad van State, XIVE kamer, samengesteld uit:

Kaat Leus,
bijgestaan door

Johan Pas,

De griffier

Johan Pas

staatsraad,

griffier.

De voorzitter

Kaat Leus